

Manus til kortfilm: *Glad i deg*

1. INT. ANES HUS. KJØKKENET – DAG

Kjøkkenet er pent, men kanskje litt sparsommelig innredet; alt har sin plass. Noen pyntegjenstander her og der som ikke helt passer med hverandre. Kjøkkenbordet står under vinduet, og ved dette sitter ANE, 48. Hun holder rundt en pastellfarget kaffekopp. På den andre siden av bordet, utenfor bildet, sitter HELLE, 41.

ANE

Men han slår ikke for å være slem.

(pause)

Han er snill.

(pause)

Jeg er glad i ham.

HELLE

Men det hjelper ikke. Han kan være så snill han bare vil.

Når var sist dere hadde det hyggelig? Hadde en hyggelig stund?

ANE

(raskt)

Nei, det har vi jo ikke.

HELLE

Jamen, sier ikke det nok?

(mildere)

Ane.

Ane ser ned i bordplaten, så opp igjen.

ANE

Ikke gi meg det blikket. Nei, ikke gi meg det blikket.

Det var dét du ga meg da vi var små. Ikke gjør det.

Det er ikke synd på meg.

HELLE

Jo, Ane. Det er litt synd på deg.
Du, nå syntes jeg vi skal legge en slags plan –

ANE

En plan?

HELLE

Ja, eller en... En løsning. På dette her.

Ane fnyser.

ANE

Hva vil du jeg skal gjøre, da? Hæ?

HELLE

Du kan søke hjelp.

ANE

Ja, av hvem da? Folk som bare sier «ring hit» og
«snakk med disse». Jeg orker ikke å sitte og vente på
sånt.

HELLE

Hva om jeg ringer for deg, eller legger inn et varsel,
eller noe?

ANE

Ja? Da er det meg de går på. Da er det dårlig mor og
det opplegget.

HELLE

Jo, men – Noe må du gjøre. Det er ikke bare du som
står i dette. Jeg blir redd. Og mamma og pappa er lei
av at du ringer midt på natten og gråter og...
Skjønner du ikke det?

ANE

(noe beseiret)

Jo.

HELLE

Det skal ikke være sånn som dette her. Altså, bare det å finne ut hvorfor han er sånn.

Ane svarer ikke, tar en slurk av koppen og ser ut av vinduet.

ANE

Ja... Vi får se.

HELLE

Tror du det er noe sånn... Hva heter de Freudgreiene?

Ane må humre.

ANE

Ødipus? Nei. Nei, jeg håper ikke det.

HELLE

Altså, tror du han vil ligge med deg?

ANE

Nei... Nei! Hvorfor – hvorfor må vi tro at han vil ligge med meg?

2. INT. T-BANEN – ETTERMIDDAG

Ane sitter alene på et tomannssete; i setet hun ikke sitter på har hun satt ryggsekken og to bæreposer fulle av mat. Toget stanser, folk kommer på, og en MANN med ganske bra utseende, som kan være på samme alder som Ane, men også en del yngre, nærmer seg Anes rad bakfra, men stanser når han får øye på posene og sekken i setet.

ANE

Vil du sitte?

MANN

Neida, det går –

Ane setter igang med å flytte sakene sine over på fanget sitt. Mannen skal til å gå videre inn i vognen, men han får dårlig samvittighet. Han blir stående og vente, brydd.

ANE

Joda. Se her... Breier meg ut, vet du.

Omsider har hun klart å stable sekken og posen på fanget, men hun strever med å holde armene rundt det. Hun smiler til mannen, som setter seg ned og stirrer rett frem. Ane fortsetter å se på ham, men skjønner raskt at han ikke kommer til å føre en samtale eller i det hele tatt smile til henne, så hun retter blikket frem, hun også, og antar en mer alvorlig mine.

3. INT. ANES HUS. STUEN – DAG

Ane står i vinduet og ser ut med et litt fraværende blick. Hun snakker i mobilen.

ANE

Om du kan låne dem?

HELLE (i telefonen)

Ja. Jeg skal ha selskap, skjønner du.

ANE

Ja, men... Nå skjønner jeg ikke helt hvilke du mener.

HELLE (i telefonen)

Krystallglassene med det graverte mønsteret. De litt tunge.

ANE

De glassene etter farmor og farfar?
Rødvinsglassene?

HELLE (i telefonen)

Ja!

ANE

Nei, de har jeg ikke. De fikk ikke jeg.

HELLE (i telefonen)

Jo, selvfølgelig var det du som fikk dem. Farmor snakket jo alltid om hvor glad du var i dem, at det selvsagt var du som måtte ha dem når de døde. Jeg husker jo til og med at du tok dem ut av vitrineskapet og la dem i en gammel julepynteske.

ANE

Ja... Å ja, de ja. Nei, de... De har jeg ikke lenger.

De snakker i munnen på hverandre; vi hører ikke tydelig hva Helle sier.

ANE (cont'd)

Nei, jeg...

(...)

Men du – du, nå må jeg gå, det... Ja, nei, jeg må gå.

Ha det!

Hun legger på.

4. INT. ANES HUS. BADET – ETTERMIDDAG

Ane står i speilet, relativt nydusjet – hun har håndkleet rundt kroppen. Hun har fikset håret, og nå sminker hun seg. Bak henne henger en kjole som hadde vært perfekt for en 25-åring. Ane påfører en strålende rød lepestift. Etter hun er ferdig med overleppen, får hun et innfall: hun stanser, tar frem mobilen og setter på en opptempo åttitallslått. Hun fortsetter å påføre lepestift, med energi og lette danserytmer i kroppen.

5. INT. ANES HUS. BADET – KVELD

Ane, ennå med rester av sminken på, ligger i badekaret, som er fylt av såpeskum. På en krakk ved siden av badekaret står et enslig, tent telys. Hun dytter nærmest desperat i seg en butikkjøpt formkake, hun rekker knapt å tygge, men er fast bestemt på å få i seg hele kaken så raskt som mulig.

6. INT. ANES HUS. KJØKKENET – ETTERMIDDAG

Ane står og skjærer grønnsaker. Det går kraftig i ytterdøren. Ane kaster et blikk mot lyden, før hun begynner å skjære raskere.

7. INT. ANES HUS. SOVEROMMET – TIDLIG KVELD

Ane sitter tilbakelent på sengen, klærne på, og jobber på en pc. Dobbeltsengen er redd opp til to, og den urørte halvdel tydeliggjøres av hvordan Ane holder seg strengt til sin side.

8. EXT. GATEN ANE BORI – MORGEN

Ane er på vei til jobb. Hun treffer på en NABO med BARNET sitt. Ane stanser og sier hei, setter seg på kne og snakker til barnet med glede og varme.

9. EXT. PARK – TIDLIG HØST

Det er lyst, men himmelen er grå. Ane går nedover en allé, på vei hjem fra jobb. Hun har en sekk på ryggen. Hun kjenner noe og ser opp, og raskt begynner mer regn å falle. Et par som går bak henne trekker jakkene over hodet og begynner å småjogge. Ane tar frem en paraply fra en lomme på siden av sekken og slår den opp. Hun fortsetter å gå, med blikket litt ned; vi ser på henne at været straks ble surere.

ANE (o.s.)

Jeg har en sønn. På snart sytten.
Han bor hos meg på fulltid. Han går på
videregående, allmennfag.

MIKAEL (o.s.)

Ja vel.

ANE (o.s.)

Jeg skjønner hvis det er en dealbreaker. Barn og sånt.

Mikael tar en pause.

MIKAEL (o.s.)

Ja... For noen er det kanskje det. Men jeg vil ha deg,
og han er vel en del av den pakken.

ANE (o.s.)

Er jeg en pakke, du?

10. MIKAELS LEILIGHET. KJØKKENET – MORGEN

Ane og MIKAEL sitter på hver sin side av kjøkkenbordet. Hun har på seg en stor slåbrokk, han har på en skjorte og bokser. Vinduet er bak mellom dem, det står på gløtt. De røyker, men det får dem ikke til å se harray ut. Samtalen fortsetter fra forrige scene, men noe har blitt sagt i mellomtiden, som vi ikke får høre.

MIKAEL

Vil du at jeg skal treffe ham?

Ane svarer ikke.

MIKAEL

Det kan vente, altså, men jeg har lest at det er lurt å gjøre det tidlig, hvis vi skal lykkes.

ANE

Hva betyr det?

MIKAEL

Nei...

Jeg tror det betyr at jeg ikke bør være en hemmelighet. I hvert fall ikke for lenge.

Ane ser ned, betenkningsfullt.

ANE

Jeg... Jeg vil at du skal treffe ham. Bare ikke ennå.

MIKAEL

Okay. Det er greit. Du bestemmer.

Du kan jo også velge om du vil fortelle om oss først, og så vente en stund med å møtes.

ANE

Ja. Vi får se.

Mikael stumper røyken i et askebeger på bordet.

MIKAEL

Skal jeg kjøre deg hjem etterpå?

ANE

Jeg tenkte vi kunne gå en tur først. Til slottsparken, kanskje?

MIKAEL

Det kan vi godt.

ANE

Og så kan vi spise lunsj, hvis du vil, på den nye kafeen på litteraturhuset?

11. EXT. SLOTTSPARKEN – EN TIMES TID SENERE

Ane og Mikael rusler hånd i hånd gjennom parken. De passerer og blir passert av forskjellige folk, fra et par pensjonister på en benk til en jogger i altfor stram løpetights.

MIKAEL

Men... Faren hans, da.

ANE

Til Oskar?

MIKAEL

Ja.

ANE

Nei, han...

MIKAEL

Ute av bildet?

ANE

Ja, du trenger ikke være sjalu – han er død.

MIKAEL

Ja vel... Kondolerer.

ANE

Men før han døde, var han ute av bildet.

Han var vel egentlig aldri inne i noe bilde. Bare ved unnfangelsen, holdt på å si. Og så døde han tre år etter at Oskar ble født.

De går et par meter i stillhet.

MIKAEL

Unnskyld hvis jeg...

ANE

Neida, det går bra. Det er vel bare naturlig at du er nysgjerrig.

MIKAEL

Ja... Nei... Men uansett burde jeg kanskje ikke grave sånn. Ikke om sånt.

ANE

Graver og graver.

MIKAEL

Jeg håper bare ikke du ble lei deg.

ANE

Du, det er ikke noe jeg tenker mye på. Altså.

Mikael stanser og holder Ane igjen.

MIKAEL

Kan jeg få gi deg et kyss isteden, da?

Ane fniser og smiler. Liten pause.

ANE

Okay, da.

De kysser kort. De ser på hverandre, før de fortsetter å gå igjen. De må le.

12. INT. MIKAELS LEILIGHET. SOVEROMMET – NATT

Rommet er mørkt, men vi kan fortsatt se Ane og Mikael som ligger i sengen og ser på hverandre.

MIKAEL

Jeg tror jeg liker deg.

ANE

Det sier du bare fordi du nettopp kom i meg.

De ler.

MIKAEL

Nei, men jeg liker deg.

ANE

Okay?

MIKAEL

Okay.

ANE

Og da...?

(som om hun glemte å si det)

Jeg liker jo deg óg.

13. INT. MIKAELS LEILIGHET. SOVEROMMET – LITT SENERE

Som i forrige scene, men Ane ligger på ryggen, ser vekk fra Mikael.

MIKAEL

Har du fortalt noen om oss? Om meg?

ANE

Ja. Til søsteren min.

Hun snur seg mot ham.

ANE (cont'd)

Håper det var greit.

MIKAEL

Ja, det går vel bra.

ANE

Ja... Jeg har bare sagt at jeg har truffet noen.

MIKAEL

Det er fint.

Han lener seg frem og kysser henne.

13. INT. ANES HUS. STUEN – DAG

Ane forsøker å skrubbe vekk flekkene av noe som har blitt kastet i veggen, kanskje en urørt middagstallerken eller en rødvinflaske.

MIKAEL (o.s.)

Og når får jeg treffe Oskar?

14. INT. ANES HUS. KJØKKENET – MORGEN

Ane står ved kjøkkenbenken og dekorerer en bløtkake. Hun smører på krem, pynter den med oppskjærte jordbær, heller over strøssel. Hun er i et godt humør. Hun setter på et lys formet som et syttentall.

15. INT. ANES HUS. GANGEN UTENFOR Oskars ROM

Ane bærer kaken med tent lys. Hun banker forsiktig på døren, før hun åpner den langsomt og begynner å synge *Hurra for deg*.

16. INT. ANES HUS. KJØKKENET – SENERE

Ane står og ser likegyldig ut, enda gensen hennes er dekket av krem og kakebiter. Hun studerer flekkene, og etter litt skraper hun opp krem med fingeren og spiser det. Mobilen hennes ringer. Hun svarer.

ANE

Hallo, ja?

HELLE (i telefonen)

Hei! God morgen.

ANE

Hei.

HELLE (i telefonen)

Hvordan går det? Det er vel bursdagen til Oskar idag?

ANE

(litt oppgitt)

Ja.

HELLE (i telefonen)

Ja... Har dere noe feiring på gang, eller?

ANE

Nei... eller...

Ane skraper opp mer krem og spiser.

HELLE (i telefonen)

Har han ikke stått opp, eller?

ANE

Joda, han... dro akkurat ut, faktisk.

HELLE (i telefonen)

(overrasket)

Ja.

ANE

Men det blir vel ikke store greiene. Noe godt til middag, og så...

Har du kjøpt noe gave til ham, eller?

Helle blir stille et øyeblikk.

HELLE (i telefonen)

(drar på det)

Nei... Syntes du jeg burde det?

ANE

Ja, nei, det får være opp til deg.

HELLE (i telefonen)

Hva har du gitt ham, da?

ANE

Han får noen boksere – det trenger han –, og så et sånt trådløst headset. Jeg tror han blir glad for det.

HELLE (i telefonen)

De er vel litt dyre, er de ikke?

ANE

Jo, men... Det er jo bursdag... Og så kjøpte jeg ikke de dyreste jeg fant heller, da. De kommer jo i flere prisklasser.

HELLE (i telefonen)

Ja.

Nei, men dere får prøve å kose dere litt. Og så... ja, så får du hilse.

ANE

Jo, takk.

De blir tause et øyeblikk. Ane spiser mer fra gensen sin.

HELLE (i telefonen)

Men du, de vinglassene.

ANE

Ja. Jeg må lete litt.

(moderlig, insisterende)

Det går jo så fort. Disse årene. Han vokser opp.

HELLE (i telefonen)

Ja, sytten år.

Da er det bare et år til du kan kaste ham ut.

Ane legger på før Helle har rukket å snakke ferdig. Hun biter tennene sammen, før hun begynner å gråte.

17. INT. ANES HUS. BADET

Vi ser et nærbilde av Anes ansikt med små kutt i speilet. Hun renser dem forsiktig med en bomullsdott, rykker til ved berøringene.

18. EXT. POLITISTASJON. PUBLIKUMSINNGANG – DAG

Ane nærmer seg inngangen, stanser og snur, men ombestemmer seg og stanser igjen. Fra avstand er det vanskelig å se hvor ferske sårene i ansiktet hennes er, men man kan i hvert fall se merker etter dem. Hun ser seg rundt og ser fullstendig rådvill ut. Tilslutt bestemmer hun seg for å gå inn, men nesten samtidig ringer mobilen hennes. Hun ser hvem som ringer og svarer fort.

ANE

*(med stemme vi ikke hører om er varm og kjærlig
eller redd, eller en blanding)*

Hei, du!

(...)

Jeg måtte bare ut en tur og ordne noe.

(...)

Nei, jeg kommer snart hjem. Jeg er på vei nå.

(...)

Ja, jeg skynder meg, jeg.

(...)

Ha det. Glad i deg!

Ane bruker et øyeblikk på å hente seg inn igjen. Hun kaster et blikk opp på politistasjonen, før hun setter avgårde vekk fra den.

ANE (o.s.)

Du har en sånn måte å snakke om ting på som er så... Du snakker som om du er lærer eller psykolog.

19. INT. MIKALES BIL – KJØRER – KVELD

Ane sitter i passasjeret, Mikael kjører.

MIKAEL

Ja ha? Jeg har vel forsøkt å... Jeg har jo lest litt og sånt.

ANE

Ja, du leser.

MIKAEL

Jeg tenker jo, det er jo noen utfordringer. Du har barn, vi har hver våre liv, og... Jeg tenker bare det er lurt at vi tenker over dette. Så ja, jeg har jo lest litt og sånt, da.

20. INT. MIKALES BIL – KJØRER – LITT SENERE

De har vært stille en stund, før Ane bryter stillheten.

ANE

Kan vi ikke bare late som jeg ikke har et barn?

Mikael ler først, men rynker så brynene.

MIKAEL

(usikker)

Hva er det du mener nå?

ANE

Nei, det var ikke sånn ment.

KUTT TIL SVART

21. INT. HELLES LEILIGHET. STUEN – KVELD

Ane, Helle og Mikael sitter rundt stuebordet. På bordet står et par flasker vin og glass, i enden av bordet er tallerkner og bestikk etter middagen stablet. Stearinlys avgir en varm glød. De er i godt humør og litt fulle.

HELLE

(til Mikael)

Så...

Hun tar en slurk av glasset sitt.

HELLE (cont'd)

Du studerte litteratur.

MIKAEL

Først, ja.

HELLE

Hva er yndlingsboken din?

(raskt, til Ane, før Mikael rekker å svare)

Vet du det?

Ane ler kort og ser på Mikael.

MIKAEL

Oi, det er... Det er vel det vanskeligste spørsmålet å stille. Hva er din? Nei, det må være... Jeg kan si én: En japansk bok – fra 60-tallet, er det vel. «Kyoto, eller De unge elskende i keiserbyen».

HELLE

Ja, den ja! Det er jo en bestselger.

De ler.

MIKAEL

Han vant faktisk nobelprisen. Yasunari Kawabata.

HELLE

Nei, jeg har aldri hørt om ham.

MIKAEL

Du er ikke alene, for å si det sånn.

(til Ane)

Jeg tenkte jeg skulle finne et eksemplar til deg, men jeg har bare ett, og det er ingen antikvarier som har den.

Ane smiler bredt.

ANE

Du får lese den høyt for meg.

HELLE

Hva handler den om?

Mikael må tenke seg kort om.

MIKAEL

Nei, det er jo kjærlighet, da.

Helle ser lurt på ham, før hun hever glasset.

HELLE

Skål for det.

De andre gjør de samme.

ANE og MIKAEL

Skål!

HELLE

Ane, kan du hjelpe meg med å rydde av litt?

Helle reiser seg. Ane gjør det samme. Hun tar tallerkenhaugen. Helle løfter på en av vinflaskene.

HELLE (cont'd)

Så kan jeg hente en vin til óg.

De går ut på kjøkkenet.

22. INT. HELLES LEILIGHET. KJØKKENET – KVELD

Ane og Helle kommer inn. Helle setter tallerkenstabelen i vasken. De blir stående og se på hverandre i stillhet.

HELLE

Ja, det er jo ikke ofte man ser deg smile slik.

Ane ler flaut.

HELLE

Jeg tror han er bra for deg.

ANE

(nesten litt fornærmet)

Bra for meg?

HELLE

Du skjønner hva jeg mener.

Vil du ta en røyk?

Ane nikker. Helle skrur på kjøkkenviften og tar en sigarettpakke som ligger på kjøkkenbenken. De tar en hver, og tenner med en lighter som også ligger i pakken. Mens de røyker, ser Helle på Ane med et blikk som vi ser Ane ikke helt klarer å tyde.

ANE

Hva?

HELLE

Nei...

Har du fortalt om Oskar, da?

Ane himler lett med øynene og tar et drag.

ANE

Ja. Jeg har det.

HELLE

Har du fortalt *om* ham?

ANE

Vi tar det imorgen.

HELLE

Jeg bare lurer. Du kan jo ikke late som ingenting.

Ane ser vekk, hun ser litt uenig ut.

HELLE

Nei, men du kan jo ikke det.

Skal du aldri la ham møte Oskar, da?

ANE

Jo...

HELLE

Ja, når da?

Ane og Helle slutter å snakke idet Mikael kommer inn på kjøkkenet. Kvinnene smiler til ham.

MIKAEL

Har vi flyttet oss inn hit?

Han stiller seg tett opp mot henne. De smiler til hverandre.

ANE

Sorry, vi tok en røyk.

MIKAEL

Det går bra.

Han kysser henne.

23. EXT. BRYGGE VED STRAND – SOMMER

Mikael forsøker å dra Ane utfor bryggekannten, men Ane klarer å dytte ham først. Fra vannet roper Mikael på Ane. Hun blir stående og nøle, men hopper omsider uti.

24. INT. MIKAELS LEILIGHET. SOVEROMMET – MORGEN

Ane og Mikael sitter i sengen, de har vært våkne en liten stund. Stemningen er lystig og lattermild, enda Ane har en stor blåveis.

MIKAEL

Skal jeg kalle deg Muhammed Ali nå, da?

ANE

Ja, nå kan jeg ta deg. Blir knock-out med én gang.

Mikael betrakter henne.

MIKAEL

Du kler det litt, da.

ANE

(fnyser)

Du!

MIKAEL

Jeg liker litt sånn koneplaging, så du må bare bli vant med det.

(om blåmerket)

Gjør det vondt, eller?

Han strekker ut en finger for å kjenne.

ANE

Ja, det er litt ømt.

Mikael rører blåmerket, og hun rykker svakt til. Han trekker hånden tilbake, og de smiler. De blir stille.

ANE

Koneplaging... Nei, jeg foretrekker å bli slått av barna sine.

MIKAEL

Så det er bare Oskar som får slå deg, og ikke meg?

ANE

Ja ja – det er sånn vi koser oss.
Han slår meg, og... han banker meg. Han ødelegger
huset vårt – ‘trasher’ det, som ungdommen sier.

MIKAEL

Å, ja vel?

ANE

Ja ja.

MIKAEL

Det er derfor du ikke vil at jeg skal møte ham?

ANE

Mmm – ja, det gjør det litt vanskelig.

Mikael fortsetter å humre, mens Ane blir stille og ser ned. Mikael blir usikker. Lengre stillhet. Ane ser ut av vinduet.

ANE

(mer alvorlig)

Og den blåveisen her, den fikk jeg... da jeg kom sent hjem for et par dager siden.

MIKAEL

(urolig)

Hva er det du sier?

Mikael håper det er en spøk og ler, men blir raskt alvorlig når han ser tårene som bygger seg opp i øynene til Ane.

MIKAEL

Er det Oskar som har gjort dette mot deg?

Ane knekker sammen. Mikael sliter med å ta sannheten inn over seg; han kobler ut, før han brått river seg ut av sengen og forsvinner. Ane ser tiggende etter ham, ønsker at han skal bli, men det er for sent. Vi hører Mikael forsvinne ut av rommet. Anne blir sittende igjen, ute av stand til å holde gråten tilbake.

SLUTT